

III. Хаджи Димитъръ въ хайдушкитѣ дебри на Балкана. — Въ четата на Трънка и Панайотъ Хитовъ. — Влиянието на Раковски върху младия войвода.

Въ гърдитѣ на младия Х. Димитъръ кипи буря отъ яростъ и злоба за отмъщение. На двадесетъ години вече, той носи духа на една непокорна бунтарска младостъ. Следъ като успѣва да се укрие, той се въоръжава тайно. Една тъмна нощъ той цѣлува ржка на майка си, прощава се съ нея и се заклева, че отива не на печалба, а да отмъсти за окаянитѣ бащи, братя и сънародници, които охкатъ въ затворитѣ. Майка му го изпраща до Бармукъ-баиръ, и той забѣгва въ Балкана, дето се присъединява къмъ малката четица на Панайотъ Хитовъ. Въ нея, между другитѣ, се числятъ още шуретъ на Хитовъ, Стоянъ Папазовъ, и смѣлятъ му знаменосецъ, сливенецътъ Никола Аджема. Презъ пролѣтътъ на 1860 г., щомъ се разлиства гората, П. Хитовъ почва да шета изъ сливенската планина. Въ сжщото време, отъ Влашко дохожда съ своята чета и Георги Трънкинъ, сжщо родомъ отъ Сливенъ. Дветѣ чети се съединяватъ ведно и избиратъ за воевода Георги Трънкинъ. Хаджи Димитъръ става знаменосецъ на четата. Постояннитѣ потери обаче не я оставятъ на едно мѣсто. Г. Трънкинъ, ту преследванъ отъ тѣхъ, ту задавайки страхъ на турцитѣ, се движи изъ шуменско, търновско, Сръдна-гора, сливенския балканъ и наново изъ търновско. Накрай, по пѣтя между Елена и с. Беброво, дружината му се ударва съ потерата. Падатъ убити и ранени отъ дветѣ страни. Хитовъ улучва предводителя на потерата, и последнята се разбѣгва. Обаче въ тая схватка Г. Трънкинъ е билъ пронизанъ съ куршумъ въ сърдцето и загива. Дружината избира за свой воевода Пан. Хитовъ. Почва се ново шетане изъ горитѣ на Източния балканъ, въ хайдушкитѣ кжтове на Игликина поляна, Кушъ-бунаръ и Матейската планина. Когато приближава есенътъ, главното ядро на четата не се разтуря. Хитовъ съ 12 души вѣрни другари, между които и Хаджи Димитъръ, се спуща отъ Матейската планина на източна Стара-планина, за да зимува въ тракийското поле по домоветѣ на гостоприемни селяни въ селата Калояново, Каваклий, Глушникъ и др.

На пролѣтътъ въ 1861 година, той потегля наново край Тунджа, по посока на югоизтокъ — къмъ Бакаджицитѣ и Странджа планина. Тамъ той наказва едно татарско село заради произволитѣ му къмъ християнитѣ; после се повръща пакъ къмъ Стара-планина въ Кот-